

ричашь ма неблагоприятна : не, не, моето сърце заслужва голъма обсада. Че що ли не ми кажеш какво си направилъ за да повървамъ на всегдашната ти любовь ?

— Аннито, обичамъ та отъ двѣ години.

— Какво ! двѣ цѣлы години. Чудно постоянство, достойно да са вѣспѣе отъ бжджщитѣ вѣкове. На гроба ти ще четятъ знаменитыя този надгробенъ надпись. “ Тука лежи Джимъ Майориванкъ, първообразътъ на любовницитѣ ; той двѣ години наредъ обича все една жена, и прѣстанъ да ѝ обича щомъ са ожени за нея.”

— Кажи ми какво трѣба да сторѣхъ, Аннито ?

— Обычай ма петъ шесть години еще и послѣ ела да ми поискашь рѣката. Тогазь ти са общавамъ че ще си помыслижъ серіозно за тѣзи работъ. Азъ съмъ на осемнайсетъ години : думатъ че съмъ хубава : баща ми е първийтъ фабрикантъ на *виски* (ракія) въ Мериландъ и своя воля нема освѣнъ моята. Съгражданитѣ ми, и ты въ числото имъ, ма почитатъ, като намѣрватъ моитѣ каприциї за пріятны, а съгражданкитѣ ми съсъ жъбы да ма изедятъ отъ зависть ; че мѣнувамъ ли азъ туй си прѣкрасно положеніе за единъ съпругъ грубъ, ревнивъ, тягостенъ който да бди съкога подирѣ ми, и да иска да са заровѣхъ съ кѣщнитѣ работы и да ми приказва за спекулаціитѣ си, за наука, за хранитѣ, да ма поучава на економіи, да ми глуши ушитѣ съ по-